

»Tak.«

Ved Døren vendte han sig om og sagde:

»Saa maa jeg blot endnu engang have Lov til at minde om, at Sagen haster. Inden Klokken 6 skulde jeg gerne have Svaret. Jeg vil tillade mig til den Tid at sende min Tjener til Dem.«

Fru Bertha var bleven siddende. Hun var saa bevæget, at hun glemte at følge ham ud. Og nu, da han var gaaet, blev hun næsten lidt vred paa ham, fordi han havde lagt saa stort et Ansvar paa hendes Skuldre.

Men lidt efter rejste hun sig for at klæde sig paa. Forsøget maatte jo nu gøres, og der var altsaa ingen Tid at spille.

Nede paa Gaden gik hun mod Sædvane helt inde ved Husrækken. Hun tænkte ikke over det, og da en Herre kom forbi og hilste hende, saae hun paa ham uden rigtig at vide af det og uden at genkende ham. Hun følte selv sin Sindstilstand højst forunderlig. Den mindede hende om hine fjerne Tider, da hun gik frugtsommelig med sit første Barn og var besværet og modløs og ogsaa lidt skamfuld men samtidig beruset af et stort Haab.

Ved Enslevs Dør blev hun først afvist af lille Jomfru Jensen med den Besked, at Herren ikke tog imod; men da hun sendte sit Kort ind, blev hun straks indladt.